

A woman with dark hair, wearing a pink patterned cardigan over a white top and blue jeans, is kneeling on a green and yellow patterned rug. She is smiling and holding the hands of two young children. The child on the left is a girl with dark skin and hair, wearing a white t-shirt with 'PRINCE' written on it and blue shorts. The child on the right is a girl with dark skin and hair, wearing a pink patterned shirt and blue shorts. They are in a room with a red door in the background and a wooden chair to the right. The floor is covered with a green and yellow patterned rug. The background wall is yellow and the floor is red.

MOTÝL

Keď na HAITI PADÁ DÁŽĎ

Veronika Savarijová

**Keď na
HAITI
PADÁ DÁŽĎ**

Copyright © Veronika Savarijová 2014
Design © Motýľ design 2014
Cover photo © Veronika Savarijová
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2014

ISBN: 978-80-8164-015-5

Veronika Savarijová

Keď na HAITI PADÁ DÁŽĎ

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

Venujem všetkým, ktorí sa občas cítia nemilovaní.

Všetko živé má jediný cieľ, a tým je prežívanie vrcholného šťastia.

Vaša duša nemá robiť nič iné a nič iné ani robiť nechce.

(Neale Donald Walsch, Hovory s Bohom II.)

Hlad vo svete nie je preto, lebo nedokážeme nasýtiť chudobných, ale preto, lebo nedokážeme nasýtiť bohatých.

(Matka Tereza)

POĎAKOVANIE

Najprv sa chcem poďakovať pánu profesorovi Vladimírovi Krčmérymu, ktorý mi v roku 2012 prostredníctvom Vysokej školy zdravotníctva a sociálnej práce sv. Alžbety v Bratislave umožnil zúčastniť sa na misii na Haiti a zmenil tak môj pohľad na svet. Manželovi Jurajovi ďakujem za to, že ma sprevádzal na tejto krásnej ceste a že trpezlivo znášal moje spisovateľské nálad-y. Veľká vďaka patrí najbližšej rodine za podporu a schopnosť prebudiť vo mne inšpiráciu, priateľkám Kristíne Badaničovej a Lucii Kolesárovej za zdravotnícke, spisovateľské a cestovateľské skúsenosti, ktorými obohatili túto knihu. Zvláštne poďakovanie patrí vydavateľstvu Motýľ, Julii Cameronovej, ktorej literárna tvorba zmenila moju realitu, a všetkým čitateľom a čitateľkám, pretože bez ich záujmu by napísanie tohto románu nemalo žiaden zmysel.

1. KAPITOLA

V ZLOMOVÝCH OKAMIHOC

apríl 2012

Hornatý povrch nedotknutej prírody obkolesovala šíra obloha. Spoza bielych oblakov vykukovali slnečné lúče a v hrboľatých kopcoch vytvárali dojem viacfarebnej krajiny.

Aniku ihneď prešla únava, prilepila si čelo o okno a chvíľu obdivovala, ako sa nakláňa lietadlo zo strany na stranu, akoby si aj pilot užíval túto nevinnú nádheru. Lietadlom sa niesli nadšené výkriky ľudí. Všetci sa usilovali, aby cez oblaky aspoň na chvíľu zachytili výhľad na okolitú krajinu. V tej rôznorodosti farieb si neuvedomili, že pozorujú pralesy, doliny a more, ktoré obkolesoval biely piesok.

Anika sa s úsmevom otočila na malú černošku s kučeravými vlasmi, ktorá sedela hneď vedľa nej. Malými prstíkmi ukazovala na okno a napodobňovala okolité zvuky. Jej čierne roztopašné oči pripomenuli Anike chvíľu, keď prvýkrát letela úplne sama. Aj ona híkala, pretože v nej nadpozemský výhľad vyvolal slobodu. Takú silnú, že mala chuť vyskočiť z okna a nechať sa unášať vetrom.

Teraz ju už podobné výhľady nenadchýnali.

Život jej pripadal príliš nudný a ťažký, hoci mala všetko, čo si len bežný človek mohol priať; manžela, strechu nad hlavou

a pevné zdravie. Otec jej vždy tvrdil, že je rozmaznaná a rozhodnutie stráviť tri mesiace na Haiti bude raz veľmi ľutovať. Podľa neho to bolo šialenstvo a Anika sa jeho slovám ani nedivila.

Pracoval ako chirurg a vždy chcel, aby ho jeho jediná dcéra nasledovala. Bola to však jedna z mála vecí, ktoré vo svojej rodine nedosiahol. Navzdory pevným zásadám a rozkazovaciemu tónu nedonútil svoju dcéru študovať na vysokej škole. Napriek tomu nikdy neľutoval investovať svoje ťažko zarobené peniaze do vzdelania a cestovania, a tak jej umožnil navštevovať rôzne jazykové a kreatívne kurzy. Po skončení strednej školy ju dva roky podporoval v splnení jej sna. Cestovala po Európe, písala články a reportáže, občas popritom pracovala a snívala o veľkej láske. Asi mu bude až do smrti vďačná, že v dvadsiatich rokoch viedla ideálny život. Ten však zmizol skôr, ako si to stihla uvedomiť. Zmenil sa na povinnosti, manželské hádky a pocit, že nič v jej živote nedávalo zmysel.

Lietadlo náhle pokleslo, a to ju vrátilo do prítomnosti.

Nadšené výkriky ľudí sa hneď zmenili na sklamanie. Aj Anika prestala na chvíľu dýchať a odtiahla sa od úzkeho okna. Bol to šokujúci pohľad.

Lietadlo krúžilo nad polozrúcanými chatrčami, nánosmi odpadkov a vytŕčajúcimi palmami, medzi ktorými sa ako mravce hemžili čierne postavy. Nad letiskom sa vírili kúdoly prachu a dymu.

Anika zvierala v trasúcich sa rukách fotoaparát a odrazu jej nebolo jasné, načo ho má použiť. Čakala spúšť a špinu, pozrela si dokumentárne filmy o Haiti a vypočula si prednášky svojho neomylného muža. No predsa sa z nej vytrácalo sebavedomie, ktoré ju dostalo až za Atlantický oceán. Veľmi rýchlo zabudla aj na hádku s manželom, ktorej sa nedokázala vyhnúť pár hodín pred odletom. Dušanove ľahostajné slová už neboli dôležité.

Lietadlo sa dotklo zemského povrchu.

Anika odvrátila pohľad od okna a chvíľu sa nedokázala ani pohnúť. Ľudia okolo nej vstávali, otvárali úložné priestory a naťahovali sa za batožinami. Ona sa snažila upokojiť.

Toto už predsa niekoľkokrát zažila. Aj pred rokmi si obliekla ležérne hnedé nohavice, vyťahané tričko a šiltovku, na chrbát si prehodila veľký ruksak a vydala sa do neznáma. Na vlastné oči videla, v akých poľutovaniahodných podmienkach žili niektorí ľudia v Egypte. Ani tam nemal každý strechu a čistý domov, navyše ženy trpeli zlým postavením v spoločnosti. Tu to predsa nemohlo byť oveľa horšie. Počula, že na Haiti žijú mierumilovní ľudia a misionárov skôr chránia, ako by im chceli ublížiť.

Potlačila strach a ako robot nasledovala ostatných pasažierov.

Vzápätí ju ohromila letisková hala, ktorú tvorili dve miestnosti s plesnivými stenami a kamennou podlahou. O chvíľu jej muž čiernej pleti dal do pasu pečiatku. Bol veľmi tlstý, na tvári mal arogantný výraz a na hlave takmer žiadne vlasy. V modrej uniforme vyzeral ako človek, ktorý dokonale ovládal svoje okolie. Na nič sa nepýtal, len chladne ukázal prstom za seba a zamrmľal čosi o batožine.

Anika sa zhlboka nadýchla a dlhé blondávané vlasy si stiahla gumičkou. Tentoraz by vďačne prijala dlhú letiskovú kontrolu, akú zažila pri vstupe do Ameriky. Dávali jej nespočetné množstvo otázok len preto, aby zistili, čo robí na ich území a či ovláda angličtinu. Keď im povedala, že sa v Miami zdrží jedinu noc a potom odletí na Haiti, len sa podozrievavo usmievali.

Anika pozbierala posledné zvyšky odvahy a zdvihla dva ťažké kufre. Neustále sa jej podlamovali kolená a srdce jej búšilo až kdesi v krku. Pomaly pristúpila k východu, kde ju okamžite obkolesila skupina černochoch. Siahli jej na batožinu a začali rozprávať akousi čudnou rečou. Po francúzsky vykrikla, aby jej dali pokoj a vydesene prebehla okolo nich. Vôbec jej

nenapadlo, že jej chceli iba pomôcť. Bez rozmyslu došla až na koniec úzkej cestičky, ktorá odvádzala cestujúcich z letiska, a z vrečka chlapčenských nohavíc si vybrala telefón.

Na displeji však nesvietil žiadny signál.

Hlasno zahrešila a v mysli si premietla včerajší telefonát s Jozefom. Bol to lekár, s ktorým mala vytvoriť jeden tím a viesť misiu v meste Jacmel celé tri mesiace. Pôvodne s ňou mala pricestovať doktorka Mária, ale pred týždňom jej napísala, že nakoniec odíde do Tanzánie. Namiesto nej priletel na Haiti Jozef.

Nijako zvlášť jej to neprekážalo, už počula, že v niektorých neočakávaných situáciách je nutné odletieť do rozvojovej krajiny takmer okamžite, aby sa misia nemusela zatvoriť ani na jeden deň. A z Jozefových e-mailov vyčítala nielen jeho sebavedomie, ale aj ostrieľanosť. Napísal jej, že už dva roky pracuje ako lekár v misijných projektoch a dokonale ovláda francúzštinu. Počas včerašieho telefonátu mal veľmi príjemný hlas, a to ju upokojilo. Presne takého človeka pri sebe potrebovala.

No zodpovednosť zjavne nepatrila medzi jeho silné stránky.

Sľúbil, že bude čakať pred letiskom, ale okrem neutíchajúceho davu, ktorý obkolesoval celý vchod, nevidela nikoho, kto by sa o ňu zaujímal. Hrozivé čierne tváre neustále čosi vykrikovali a ukazovali na Anikinu bledú pokožku. Jej plavé dlhé vlasy svietili ako spln na tmavej oblohe, z jemných rysov tváre jej vykúkali len hnedé vydesené oči. Ani jej nenapadlo prejsť cez ochranku, ktorá sa snažila zabrániť Haitanom, aby vstúpili na letisko. A tak jej zostalo len tupo zízať za zábradlie, kde sa chaoticky hemžili ľudia a usilovali sa prekričať hlučné motorky a trúbiace autá. Neďaleko letiska sa vznášal kúdol dymu, niekto zapálil haldu odpadkov. Pripadala si ako v centre akejsi demonštrácie, kde sa však nenachádzalo nič, za čo by bojovala. Vzduch bol suchý a horúci, cítila, ako sa z nej leje pot a okamžite začala hrešiť, že si v Miami nekúpila ani fľašu vody.

Ľudia bielej pleti postupne nachádzali za zábradlím svojich kolegov a priateľov, až nakoniec zostala na malom priestore celkom sama. Sadla si na veľký kufor a skryla si fotoaparát do plecniaka. Vedela, že prichádza o skvelé a zaujímavé fotky, ale vôbec nemala náladu fotiť.

Keď jej mobilný telefón konečne zahlásil slabý signál, okamžite začala ťukať Jozefovo číslo. Vtom na ňu ktosi zavolať a položil jej ruku na plece.

„Si Anika, však?“ zopakoval muž, keď naňho hodnú chvíľu zízala ako socha.

Pomaly prikývla a zaklonila hlavu, aby mu videla lepšie do tváre. V telefóne spomenul, že je vysoký, no očividne klamal. Stačil jej jediný pohľad, aby zhodnotila, že aj priemerne vysoký človek mu siahla maximálne do polovice hrudníka. Dlhé nohy mu opticky ešte viac predlžovali chudú postavu. Jeho olivová pleť už získala na niektorých miestach bronzový nádych, drsné črty a neobvykle špicatý nos pôsobili trochu komicky. Štíhlu tvár mu zakrývali čierne kučeravé vlasy. Aj by sa uvoľnene usmiala, nebyť jeho tmavých očí. Akoby ju vtáhovali do seba a snažili sa z nej vysať aj posledný nádych.

Malá pocit, že ten hrozivý pohľad odniekiaľ pozná.

Chvíľu nad tým uvažovala, no Jozef sa na ňu vzápätí veľmi nežne pozrel a pootvoril mäsité pery. „Za týmito palmami nás čaká šofér,“ prehovoril pevným hlasom a nasadil si červenú šiltovku „Som Jozef. Myslíš, že zvládneš prejsť až tam?“

„Isteže,“ zamrmlala Anika trochu urazene.

Nato mu automaticky strčila do ruky rúčku ťažšieho kufra a už sa radšej nerozhliadala po okolí. Dávala si pozor, aby náhodou nešliapla do odpadkov a popri tom jej neušla jeho húževnatá svalnatá chôdza. Vôbec nevyzeral ako lekár, z ktorého by mal vyžarovať pokoj. Svojimi rozstrapatenými vlasmi pripomínal skôr banditu alebo výtržníka. Ani by ju neprekvapilo, keby ho stretla niekde opitého pred barom. V poslednom čase

stretávala podobné typy veľmi často. Chvalabohu, že pred dvoma týždňami dala v tom odpornom podniku výpoveď. Platili jej síce dobre, no začala byť príliš unavená z pohľadov, sťažností a netaktných návrhov niektorých zákazníkov. Pracovala tam síce len dva mesiace, ale stačilo jej to na celý život.

„Škoda, že ti meškalo lietadlo,“ ozval sa znova Jozef. „Myslel som, že pôjdeš so mnou nakúpiť lieky.“

„Nakúpiť lieky?“ zhrozila sa. „Chceš povedať, že nám predchádzajúci tím žiadne nenechal?“

„Lucia s Kristínou ma ubezpečili, že máme dostatok liekov na základné diagnózy. Ale po týždni práce na misii mi pár z nich predsa len chýbalo, tak som ich dnes dokúpil,“ vysvetlil jej a naznačil, aby si sadla na zadné sedadlo do pripraveného džípu.

Auto bolo ošúchané, niekoľkokrát narazené, plné špiny a s otrhanými sedačkami, no aj tak si ho Anika ihneď zamilovala. Pripomenul jej roztopašnú minulosť a bláznivé noci na festivaloch.

Keď s úsmevom zamkla dvere, konečne ju zaplavil pocit bezpečia. Vystrela ruku a dychtivo sa zoznámila s mladým Haitanom, o ktorom už z Kristíniných e-mailov vedela, že sa volá Ezekiel a je zamestnancom misie.

„Registruješ pacientov na klinike a občas pracuješ ako šofér, však?“

Chudý muž na ňu vyceril biele zuby a nadšene prikývol. Nato skrivil tvár do nespokojného výrazu, naštartoval a začal čosi mrmlať v jazyku, ktorému Anika nerozumela.

„Mali sme problém dostať sa na letisko,“ vysvetlil jej Jozef a trochu vyčerpane začal rozprávať o situácii v hlavnom meste Port-au-Prince.

Anike bolo už po chvíli všetko jasné. Ich mohutný džíp sa pohyboval rýchlosťou tridsať kilometrov za hodinu a zďaleka nebol jediný. Všetky dopravné prostriedky vytrvalo bojovali v nekonečnej zápche. Vytrubovali nielen jeden na druhého,

ale aj na ľudí, ktorí posedávali popri okrajoch ciest a svojím tovarom, ktorý ponúkali na predaj, iba komplikovali dopravu. Anika len prekvapene otvárala ústa. Na ulici bolo možné zohnať skutočne všetko – od jedla až po nevkusný nábytok. Netrpezlivo si vytiahla fotoaparát, no skôr, ako ním stihla namieriť, ju Jozef upozornil, že Haítania nemajú radi, keď ich fotí niekto neznámy.

„Nechaj si to na neskôr, keď sa trochu rozbehneme. Teraz ti môže ktokoľvek skočiť do okna,“ povedal jej prísne, no ona len mykla plecami.

Nemala vo zvyku robiť to, čo jej druhí prikázali, a tak nebrala Jozefovo varovanie vážne. Začala fotiť všetko, na čo jej padol zrak a rušné mesto ju už po niekoľkých minútach začalo fascinovať. Cez špinavé okno zízala na úzke asfaltové cesty plné výmoľov a ostrých zákrut, ktoré navyše lemovali odpadky. Žeriavy sa ich síce snažili odstrániť, ale neboli veľmi úspešné.

Takmer nikde nevidela chodníky a už vôbec nie smetné koše. Vír prachu a špiny vytváral biely hodvábný závoj, z ktorého vykukovali čierne tváre. V Port-au-Prince vládol neuveriteľný chaos. Už na prvý pohľad bolo jasné, že šoféri dodržiavajú vlastné pravidlá dopravnej premávky. Kto vlastnil väčšie a luxusnejšie auto, mal, samozrejme, prednosť. Krik a zriedkavé semaforey neboli výnimkou. V podstate bola prekvapená, že ulice nie sú preplnené nehodami a rozbitými autami.

Port-au-Prince jej pripadalo ako vybetónovaná záhrada, ktorú ktosi nemilosrdne pošliapal. Neunikli jej domy bez strechy, stanové mestečko vo veľkom parku, vychudnuté psy a poškodený prezidentský palác. Ak by v ďalekých kopcoch nevidela krásne domy a občas moderné budovy, pomyslela by si, že v meste vypuklo zemetrasenie len pred pár týždňami.

Musela pochváliť Ezeiela, ktorý v zápche šikovne kľučkoval, len aby ich dostal z centra mesta. Keď náhle zastavil, zvedavo sa nahla dopredu, aby zistila, čo sa deje.

„Chceš vodu alebo kolu?“ spýtal sa jej Jozef bez toho, aby na ňu pozrel.

Anika skrivila tvár do nechápavého výrazu. Jozef nečakal na jej odpoveď, otvoril okno a hlasno zakričal na malého černošského chlapca. Ten okamžite pribehol k autu a tenučkými rukami natočil k Jozefovi vedro, ktoré bolo zvnútra vystlané tvrdým kartónom. Anika sa ešte viac nahla ponad predné sedadlo a vybrala z neho tri zarosené fľaše. Potom pobavene sledovala, ako Jozef zaplatil troma pokrčenými bankovkami, z ktorých dve boli dokonca pozošívané spinkami. Ezeziel znova dupol na plyn.

„To je neuveriteľné...“ vyjachtala Anika.

„Hej, jedna z najlepších vecí na Haiti. V zápche si schopná urobiť aj týždenný nákup,“ povedal Jozef a tmavé oči mu náhle ožili na usmiatej tvári.

Anika cítila nesmiernu únavu, a predsa jej neušiel jeho sebavedomý pohľad, ktorým dával neustále najavo, že sa ničoho nebojí. Na Haiti strávil len týždeň, no správal sa, akoby sa tam narodil. Zakaždým hovoril Ezezielovi, kam má ísť, kedy má zastaviť a popritom ešte stihol komentovať nespravodlivú situáciu, keď veľké drahé auto trúbilo na ostatných, aby mu uvoľnili cestu. Po celý čas mal otvorené okno a dychtivo vykukoval z auta. Dnu prenikal ťažký tropický vzduch a Anike sa pomaly začali zatvárať viečka. V Port-au-Prince sa pohybovali už hodinu a ešte stále sa nedostali z centra mesta.

„Neprekážalo by ti, keby sme sa ešte zastavili u pár mojich priateľov?“ spýtal sa Jozef, hoci sa zdalo, že neočakával akúkoľvek odpoveď. „Sú to mladí Američania, ktorí prišli na Haiti pracovať ako učitelia, alebo ako zamestnanci rôznych misijných organizácií. Zoznámil som sa s nimi len nedávno, keď som Luciu s Kristínou odprevádzal na letisko.“

Anika prevrátila oči, strach jej ukradol aj posledné zvyšky energie, chcela sa len najesť a ísť spať. No predsa s návštevou

súhlasila. Premohla ju zvedavosť, ako asi žijú iní ľudia, ktorí sa ako ona rozhodli pomôcť rozvojovej krajine. Cestou k nim však Ezeziel niekoľkokrát zabľúdl, inokedy bola zase na ceste vyhodená kôпка kameňov alebo hlíny, takže museli obchádzať jednotlivé ulice dlhšími trasami. Anika svoje rozhodnutie veľmi skoro oľutovala. Aby náhodou nezaspala, začala sa rozprávať s Jozefom. Spýtala sa ho, kde sa nachádzajú všetky tie krásne miesta nedotknutej prírody, čisté ulice a obrovské domy, ktoré kolujú po internete.

„Ja som tu takéto miesta takmer nevidel,“ odvetil jej Jozef a vymenoval niekoľko turistických oblastí, ktoré sám ani nenavštívil – mesto so španielskou koloniálnou architektúrou Cap-Haïtien, pevnosť na severe Haiti zapísaná v zozname UNESCO Citadela Laferrière, vodopády Bassin Bleu, pláž v meste Les Cayes, sladkovodné jazero Étang Saumâtre či luxus v Pétionville. Všetky názvy zneli krásne, a keď ich Anike ešte ukázal na mape, bola doslova nadšená. No už o pár sekúnd jej bolo jasné, že tieto miesta zrejme za tri mesiace ani neuvidí. Prišla predsa na Haiti pomáhať do chudobných oblastí. Chcela zažiť iný život, zabudnúť na svoje zvyky a oddýchnuť si od problémov, ktoré na ňu posledné dni doľahli. A zatiaľ stále verila tomu, že tento pobyt jej v tom pomôže.

Keď Ezeziel nakoniec predsa len našiel správnu cestu, ošarpaný džíp zastavil pred domom v luxusnej štvrti, dokonale skrytým za kamenným múrom. Všetci traja prešli stráženou bránou a Anika nadšením takmer onemela.

Jednoduchý dom obkolesoval malý bazén, upravená záhrada a príjemné vonkajšie sedenie. Mladí Američania ich privítali veľmi srdečne a ponúkli im pitnú vodu, ovocie a hlavne ich nakazili pozitívnou náladou. Za ten krátky čas, keď sa Anika snažila prekonať nedostatok spánku a šesťhodinový časový posun, z nich vymámila, čo vlastne na Haiti robia. Ochotne jej vysvetlili, že pracujú pre rôzne organizácie, mnohí ako

učitelia, iní ako vychovávatelia v detských domovoch. Alebo na Haiti absolvovali stáž v rámci sociálnych projektov. Všetci boli takí milí, že Anika ani na chvíľu neváhala a pozvala ich na návštevu do Jacmelu, hoci misiú ešte nepoznala. No už vtedy cítila, že Haiti bude krajinou, kde je dostatok miesta pre všetkých.

Potvrdil jej to aj bláznivý Američan David, ktorý s pokrčenými plecami poznamenal, že Haiti si buď človek zamiluje, alebo ho znenávidí. Ani by sa na tom výroku nezačala hystericky smiať, keby jej hneď za tým nepovedal o lúpežiacich a únosoch v celej krajine. Zvlášť ju varoval pred časťou hlavného mesta Cité Soleil, kde vraj majú bieli absolútne zakázaný vstup pre zvýšené nebezpečenstvo.

A keď Jozef zavelil, že musia vyraziť na cestu do Jacmelu, pretože sa už pomaly stmieva, Anike sa vôbec nechcelo. Usmievavých Američanov porovnávala s jeho namosúrenou tvárou a začala sa trochu obávať, či s ním predsa len vydrží pod jednou strechou tri mesiace. Možno mal Dušan pravdu, že jej minimálna schopnosť prispôbiť sa jej bude na Haiti ešte robiť problémy. Zatiaľ sa však na to snažila príliš nemyslieť. Dušan na nej aj tak videl posledné mesiace len samé chyby.

Nasledujúce hodiny znenávidela päťdesiatkilometrovú rýchlosť, ktorou sa pohybovali po jednej z najlepších asfaltových ciest, ktorá viedla z hlavného mesta do Jacmelu. Cesta bola plná výmoľov, a keďže najprv viedla do hôr a potom znova dole, aj plná zákrut. A hoci nemala viac ako osemdesiat kilometrov, trvala viac ako dve hodiny.

Zdala sa jej nekonečná, a keď padol súmrak, Haiti bolo stále strašidelnejšie.

Nakoniec dorazili do Jacmelu a ona už nesmierne podráždená pozrela na Jozefov povel z okna, aby zachytila čo najviac z mesta, v ktorom mala žiť najbližšie tri mesiace.

Bolo osem hodín miestneho času, no nad mestom už panovala tma.

Ulicami Jacmelu sa niesol krik, zvuky motoriek, výpary z jedál a psí štekot. Pre zriedkavé pouličné lampy bolo ťažké identifikovať, odkiaľ tieto zvuky prichádzali. Ľudia sa cez seba predierali, postávali na chodníkoch, kupovali alebo predávali jedlo. Akoby nastávajúca noc vytvárala svojou temnotou vhodné podmienky na nekončiaci život.

Aj Ezekiel zastavil na okraji cesty, aby si od pouličnej babky kúpili niečo na jedenie. Anika sa snažila ignorovať hygienický štandard hrncov, predavačkiných rúk a jedla, ktoré jej nahádzala do plastových nádob. Za normálnych okolností by si nikdy nekúpila hranolčeky, ryžu a mäso zo špinavého prostredia, kde močili psy a kde si predavačka ani nemala kde umyť ruky. Ale bola hladná a nemala inú možnosť.

Aj s výslužkou nasadla naspäť do auta a Ezekiel ich odviezol na okraj mesta. Poslednýkrát zabočil na prírodnú cestu a zastavil pred rozsiahlym pozemkom. Otrávene vykukla z okna. Jozef išiel otvoriť obrovskú kovovú bránu. Ezekiel prešiel okolo neho a zaparkoval medzi dve biele budovy. Okamžite sa vytackala z auta, ale čierna tma spôsobila, že nevidela ani na krok. Jediná pouličná lampa stála ďaleko a osvetlila len malú časť okolitých domčekov. Jozef vošiel do najvyššej budovy, a keď sa o minútu vrátil, tmu preťalo osvetlenie zo záhradnej terasy.

Anika prešla na malý kamenný chodník.

Záhrada vyzerala obrovská, pokrývali ju palmy, banánovníky a kukurica. Za džípom stála zaparkovaná sanitka, spoza ktorej vytŕčali dva biele bungalovy. Z podrobných e-mailov predchádzajúceho tímu vedela, že jeden z nich slúži ako klinika, druhý ako sklad. Tretia budova bola určená na bývanie a týčila sa na opačnej strane záhrady. Ešteže jej Lucia s Kristínou poslali dostatok fotografií. Vybavenie misie by ju tak nemalo príliš prevapíť.

Trasúcou rukou si zapla malú žiarovku na mobile a chvíľu obdivovala slamenú strechu vonkajšieho sedenia. Záhradou sa nieslo cvrlikanie hmyzu a šušťanie palmových listov, ktoré sa spájali do jediného vysokého tónu. Dokonca ani hlasná hudba, prichádzajúca z okolitej osady, nemala šancu proti silným zvukom nevinných cvrčkov. Oblohu pokrývali hviezdy a na zlomok sekundy vyzerali ako trblietajúce sa more. Mesiac sa roztápal v splne, bol takmer oranžový a vyzeral úplne inak ako v objatí reflektorov rušnej Prahy.

„Mali by sme sa čo najskôr najesť a ísť spať,“ povedal Jozef a zaviedol ju do bieleho bungalova.

Keď vošla, až sa jej zatočila hlava zo vzduchu, ktorý bol vo vnútri hustý a teplý. Jozef zapálil sviečku a pozhasínal niektoré svetlá. Hlavná miestnosť upadla do príjemného šera. Tvorila ju kuchyňa s pozoruhodným vybavením. Nechýbala chladnička, veľký stôl, kuchynská linka, dokonca ani sporák. Veľmi rýchlo však Jozef dodal, že veľa užitočných zariadení je na misii nevyužitelných. Neobmedzená elektrina bývala zapnutá len osem hodín denne, kým z kliniky neodišiel posledný pacient.

„Len vďaka generátoru, ktorý funguje na naftu, máme dostatok energie,“ pokračoval vo vysvetľovaní Jozef a otvoril jedny zo šiestich dverí. „Keď je zapnutý generátor, môžeš neobmedzene používať elektrinu a vodu, ktorá sa neustále čerpá do rezervnej nádoby. Vtedy sa aj nabijú batérie, ktoré budeme využívať večer. No je lepšie zapáliť sviečky, pretože ak porozsvečuješ všetky svetlá, batérie sa vybijú asi za hodinu.“

„A pitná voda?“

„Tú vždy kupujeme,“ podotkol Jozef a ukázal prstom za seba na veľké umelohmotné nádoby. „Tu som ti pripravil izbu.“

Podlaha im hlasno zavrzgala pod nohami, no malá miestnosť bola veľmi útulná. Stála v nej posteľ, prenosná klimatizácia, látková skriňa, dokonca aj malý stolík. Po zemi všade ložili šváby. Niektoré boli malé, iné veľké ako polovica jej dlane.